

Къщата догаряше и черъ димъ покриваше
нешащната майка, която съ писъкъ се вгледва-
ше въ бучащитѣ пламъци, като че искаше да
види за послѣденъ пътъ своята мила рожба, ху-
бавото си дѣтенце! . . .

По леда.

Минко весело заприпка
На рѣката по леда
И се радостно заплъзга,
Но се случила бѣда.

Като припкалъ по рѣката,
Безъ да се усѣти какъ,